

Γιατί ν' απαντήσουμε;

Έτσι επέλεξε να αντιδράσει το Δ.Σ. της Δ' ΕΛΜΕ Θεσ/νίκης στο [έγγραφο](#) που του επέδωσαν τέσσερις διδάσκοντες του Μουσικού Σχολείου Θεσσαλονίκης στις 5-2-2008. Σαν να γνώριζε όμως εκ των προτέρων το θέμα στο οποίο η έγγραφη καταγγελία αναφερόταν, επέλεξε να αποποιηθεί και της επίσημης παραλαβής του, έτσι ώστε να θεμελιώσει το μέγιστο δυνατό δικαίωμα στη μη απάντηση.

Επί τη ευκαιρία της έκτακτης Γ.Σ. της Δ' ΕΛΜΕΘ με θέμα τη συζήτηση πάνω στον [απολογισμό 2007-08 του Δ.Σ. της ΟΛΜΕ](#) αξίζει να παρατηρήσουμε, να υπενθυμίσουμε και να αναλογιστούμε. Αξίζει να δούμε τι ακριβώς κερδίζουμε όλοι, ανεχόμενοι τη γνωστή πρακτική της αμφισβήτησης των δικαιωμάτων του πολίτη, των δικαιωμάτων του μέλους ενός συλλογικού οργάνου.

Επιλέγοντας τη σιωπή στην καταγγελία για εικονική πράξη του συλλόγου διδασκόντων - αντισυναδελφική συμπεριφορά, το Δ.Σ. της Δ' ΕΛΜΕΘ έμμεσα δηλώνει ότι:

- Δεν παίρνει θέση πάνω στις «ιδιωτικοποιήσεις» των σχολείων που επί της ουσίας συμβαίνουν όταν δεν λειτουργούν τα προβλεπόμενα συλλογικά όργανα.
- Δεν ενοχλείται από την [εικονική λειτουργία](#) του συλλόγου διδασκόντων, αδιαφορώντας για έκνομες πράξεις που θίγουν μέλη τους και διαμορφώνουν εξωθεσμικά τη σχολική-παιδαγωγική διαδικασία.
- Ταυτίζεται επί της ουσίας με την τάση της απόκρυψης-αποσιώπησης των προβλημάτων και της προώθησης μιας εικονικής πραγματικότητας στη θέση της.
- Αδιαφορεί για τη συνοχή των συλλόγων διδασκόντων την οποία οι προϊστάμενοι σχολικών μονάδων μπορεί να διασπούν (αν και υποχρεούνται να την ενισχύουν).
- Δεν ενοχλείται όταν ο διευθυντής ενός σχολείου διαχειρίζεται μια κατάληψη με άξονα το λαϊκισμό και δεν συγκαλεί το Σχολικό Συμβούλιο (βλ. και [εδώ](#)).
- Καλύπτει παράνομες πράξεις προϊσταμένων τη στιγμή που η ΟΛΜΕ καταγγέλλει το διοικητικό σύστημα ως «μηχανισμό ελέγχου και χειραγώγησης» και τον τρόπο επιλογής των προσώπων, λέγοντας ότι προωθεί τον «κομματικό έλεγχο και τη μετριοκρατία».
- Αδιαφορεί για τα ιδιαίτερα προβλήματα των Μουσικών Σχολείων (βλ. και [εδώ](#)).
- Υποσκάπτει περαιτέρω την αξιοπιστία του συνδικαλισμού εντείνοντας τα αδιέξοδα του δασκάλου-εκπαιδευτικού, που ωθείται έτσι στην απαξίωση-αδράνεια-αδιαφορία.

Τελικά ο συνδικαλισμός των λειτουργών μέσης εκπαίδευσης που ακούραστα καλεί σε ύψιστη αγωνιστικότητα τον κλάδο βλέπουμε εδώ να επιβραβεύει την απάθεια του συλλόγου διδασκόντων, να πριμοδοτεί την ηττοπάθεια, να συνεπικουρεί στο διχασμό των συναδέλφων, και να συμπεριφέρεται τελικά όμοια μ' αυτούς που καταγγέλλει. Ο επίσημος συνδικαλισμός μας καταγγέλλει ότι «ο Υφυπουργός Παιδείας δεν έδωσε καμία συγκεκριμένη και θετική απάντηση στα παραπάνω αιτήματά μας» ενώ ο ίδιος δεν δίνει καν απάντηση στα μέλη του. Ποια αντίφαση και ποια υποκρισία μπορεί να είναι μεγαλύτερη από αυτήν;

Αν τα πράγματα είχαν μόνο αυτή τη διάσταση, θα επρόκειτο για απλώς για ένα σοβαρό παράπτωμα. Τείνουμε δυστυχώς να ξεχνάμε ότι τα σχολεία υπάρχουν για τους μαθητές, η παιδεία εξυπηρετεί θεμελιώδη κοινωνικό στόχο. Για την ακρίβεια, δεν το ξεχνάμε, το λέμε, αλλά πόσο το εννοούμε; Όταν ο συνδικαλισμός επιμένει να εκφράζεται με γενικόλογους αφορισμούς του νεοφιλελευθερισμού και με μηχανιστικά αριθμητικά

μοντέλα προσδιορισμού των εισοδηματικών διεκδικήσεων, σημαίνει ότι δεν θέλει να συγκεκριμενοποιεί τα αίτια των προβλημάτων.

Ο απολογισμός της ΟΛΜΕ 07-08 κάνει λόγο για «δυστοκία έως απροθυμία ορισμένων Δ.Σ. ΕΛΜΕ να διαχειριστούν υποθέσεις μελών τους» με αποτέλεσμα η ΟΛΜΕ να αδυνατεί να χειριστεί «πλήθος τέτοιων περιπτώσεων»... Η παρούσα περίπτωση δεν υποβλήθηκε ποτέ στην ΟΛΜΕ. Αυτή που έφτασε στην ΟΛΜΕ είναι το ζήτημα των ωρομισθίων στα Μ.Σ. Για τους ωρομισθίους η ΟΛΜΕ δεν εξέφρασε σαφή άποψη, δεν συμπεριέλαβε το θέμα των ωρομισθίων στον απολογισμό (όπως δεν συμπεριέλαβε το χειρισμό του ΥπεΠΘ στα ζητήματα επιμόρφωσης καθηγητών και ονοματοδοσίας σχολείων, την υπογραφή σύμβασης του ΥπεΠΘ με τη Microsoft), οπότε, με τη στάση της αυτή που σταθερά φαίνεται να ακολουθεί, μάλλον διευκόλυνε και την Δ' ΕΛΜΕΘ να απαντήσει δημόσια και προφορικά (7-2-08) δια του προέδρου της: «αν ο σύλλογος διδασκόντων του Μ.Σ.Θ. λάβει απόφαση υπέρ της στάσης εργασίας (!), τότε το Δ.Σ. θα αναθεωρήσει τη στάση του» (δηλ. θα στηρίζει τη στάση εργασίας της 1-2-08). Ως τότε και επί ένα μήνα, το Δ.Σ. της Δ' ΕΛΜΕΘ δικαίωσε για άλλη μια φορά τον τίτλο αυτού του κειμένου. Έναν τίτλο που, ως σύνθημα, χρόνια τώρα με συνέπεια ακολουθούν και ενίοτε δημόσια και άφοβα εκστομίζουν μέλη του δημοσιοϋπαλληλικού μας συστήματος.

[Στέργιος Ζυγούρας](#)
25-6-2008